

— За какво искашъ да ми се оплачешъ, попита жената съ кроткъ гласъ.

Славейтъ почна да разказва: „Миналата есенъ азъ съ своитѣ дѣца се отправихъ къмъ югъ, за Италия. Ние се радвахме и веселѣхме, но по пѣтя дѣцата ми полетѣха напредъ и попаднаха въ една мръжа. Азъ едва не умрѣхъ отъ горестъ, когато видѣхъ дѣцата си хванати и не можахъ да имъ помогна“.

— Утѣши се, и постарай се да забравишъ! каза жената и се допрѣ до славей съ жезъла си.

Славейтъ си разпери крилцата и отлетѣ.

Слѣдъ него долетѣха още много други птици. Всичкитѣ жално се оплаквѣха отъ жестокостта на хората.

Рихардъ, който до сега мълчаливо слушаше тия оплаквания, ненадѣйно забѣлѣжи, че жената го гледа съ упрѣкъ въ очитѣ. Той се приближи до трона.

— Азъ те знамъ, каза жената. Менъ ме казватъ Фея, „*Покровителка на животнитѣ*“, и азъ често съмъ наблюдавала, какъ ти прѣслѣдвашъ моитѣ мили птички, катерици, зайчета и други. Сега ти чу тѣхнитѣ горки оплаквания и за да можешъ да почувствувашъ и ти това, което чувствуватъ тѣ, азъ ще те прѣвърна въ нѣкое животно.

Феята се допрѣ до него съ жезъла си и Рихардъ отведнажъ забѣлѣжи, че съ него стана нѣкаква промѣна. Той бѣ станалъ зайче и избѣга по полето, като скачаше отъ цвѣтъ на цвѣтъ. Ненадѣйно той дочу слѣдъ себе си стѣпки на едно момченце, което тичаше слѣдъ него съ сакче и радостно викаше: „Ехъ, какво хубаво зайче! Трѣбва да го хванемъ“. Не мина секунда и Рихардъ се намѣри въ сакчето. Момченцето го взе въ рѣцѣтъ си и вече се готвѣше да убие зайчето, но изведнажъ извика: „Я гледай, че това не било зайче, а простъ майски брѣмбаръ!“

Добрата фея бѣ прѣвърнала малкия Рихардъ въ майски брѣмбаръ. Но прѣди той да се порадва на своето спасение постигна го друго нещастие. Момченцето го върза за крака съ единъ конецъ и го завъртѣ въ въздуха.